

Arrest

nr. 29 620 van 6 juli 2009
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 19 mei 2009 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 april 2009.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. GHESQUIERE loco advocaat P.BETZ en van attaché B. BETTENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 10 december 1999 het Rijk binnen en diende op 15 december 1999 een asielaanvraag in. Op 29 april 2009 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. FEITENRELAAS

Uit uw verklaringen tijdens het gehoor in dringend beroep (dd. 2 mei 2006) (hierna 'gehoor I') en tijdens hogervermeld gehoor van 18 juni 2007 (hierna 'gehoor II') blijkt het volgende. U verklaarde staatloos te zijn. U verklaarde tot de Tigrinya-etnie te behoren, afkomstig te zijn uit Ethiopië en geboren te zijn in Keren (het huidige Eritrea).

Volgens uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal werd u in de jaren zeventig (omstreeks 1974-1975) gerekruteerd door het Ethiopische leger. Uw lokale Ethiopische naam luidde "Haile Selassie"

Hailu". Het leger had lokale mensen (in Keren) nodig om de bewegingen van ELF (Eritrean Liberation Front) te volgen. U besloot hierop in te gaan omdat u in de eenheid van Ethiopië geloofde en omwille van de dood van uw broer. In de jaren zeventig (omstreeks 1974-1975) werd uw broer, Afeworki gedood door leden van ELF (Eritrean Liberation Front). Men wou niet uw broer, maar u doden omdat u gekant was tegen de afscheiding van Eritrea van Ethiopië. U was gedurende ongeveer 1 jaar voorzitter van REYA (Revolutionary Ethiopian Youth Association) te Asmara. U was lid van EWP (Ethiopian Workers Party, met lid nr.001122). In 1978 was u de eerste administrateur van Keren nadat de DERG Keren hadden ingenomen. U volgde opleidingen in o.m. Rusland en Jemen. Het DERG-regime van Mengistu Haile Mariam had te kampen met tegenwind van het ELF en het TPLF (Tigray People's Liberation Front). Vervolgens was u gedurende 4 of 5 jaar werkzaam als detective en informant voor de staatsveiligheid te Addis Ababa. U was gedurende 5 jaar het hoofd van het 'Ideology and Culture Departement', een instantie die informatie doorspeelt aan de veiligheidsdiensten. U diende vijanden van de staat op te sporen. Nadien was u werkzaam voor de staatsveiligheid te Keren. Met de val van het DERG-regime in 1991 vluchtte u met het leger naar Kasala (Soedan). Vervolgens trok u verder naar Khartoem (Soedan). In Khartoem bevond zich echter het kantoor van ELF en men wou u met geweld terug meenemen naar Eritrea. Op een dag, toen u inkopen ging doen, werd u tegengehouden door enkele mannen, maar de politie kwam tussenbeiden en u overnachtte bij hen voor uw eigen veiligheid. Nadat u een politieman omkocht, kon u ontkomen en vertrok u naar Tripoli (Libië). In Tripoli bevond zich echter ook een kantoor van ELF en na enige tijd kreeg u problemen met andere personen uit Eritrea. Een vrouw waarschuwde u dat u gezocht werd door ELF. Dus u ging naar Ndjamena (Tsjaad). Daar werd u opgevangen door een priester, die u geld en voedsel gaf. Omdat u de taal niet sprak, gebruikte u het geld om in 1994 of 1995 naar Nigeria, Lagos te gaan, alwaar u ongeveer 4 of 5 jaar bleef. U werkte er in een bedrijf, de "Ebele Chinye Company". Sinds uw verblijf in Tsjaad leefde u met het idee om naar Nederland te gaan en er asiel aan te vragen. In Nigeria leefde u niet in vrede. U deed zich voor als iemand van Hausa-origine. U vertrok naar Abidjan (Ivoorkust) op zoek naar iemand die u naar Europa, Nederland kon brengen. U werd in contact gebracht met een smokkelaar, een zekere 'Mister Jef', die u vertelde naar Accra (Ghana) te gaan. Eenmaal in Accra ontmoette u bovengenoemde smokkelaar. U gaf hem vierduizend driehonderd USD en hij zorgde voor de nodige papieren. Vervolgens nam u (in de loop van 1999) het vliegtuig en reisde u via Italië, Frankrijk, België, Zweden, Denemarken en Duitsland naar Nederland, alwaar u op 3 oktober 1999 asiel aanvraagde. U werd in het kader van de Overeenkomst van Dublin doorverwezen naar België, alwaar u op 13 december 1999 asiel heeft aangevraagd. Op 12 januari 2006 werd uw verblijf in België geregulariseerd. Ongeveer in juli 2006 werd uw zoon Samuel gearresteerd door de Eritrese autoriteiten en opgesloten in de gevangenis van Adi Abeyto vlakbij Asmara. Uw zoon Samuel werd gearresteerd omdat de Eritrese autoriteiten onlangs via één van uw vijanden die in Nederland resideert, vermoedelijk vernamen dat u zich in België bevindt. U vreest vervolgd te zullen worden zowel door de Eritrese autoriteiten omwille van uw strijd tegen een onafhankelijk Eritrea als door de Ethiopische autoriteiten omwille van uw functie in de DERG.

B. MOTIVERING

UITSLUITING VAN DE VLUCHTELINGENSTATUS

INSLUITING

Vooreerst hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u staatloos bent en de Ethiopische nationaliteit niet zou bezitten. Uit het door u afgelegde asielrelaas blijkt immers niet dat u de Ethiopische nationaliteit die u had op het moment dat u Ethiopië in 1991 verliet zou hebben verloren. U verklaarde staatloos te zijn omdat u voor de Ethiopische regering [i.c. het Mengistu-regime] werkte toen Eritrea nog een kolonie/provincie was van Ethiopië. U voegde eraan toe dat uw geboorteplaats Keren zich in het huidige Eritrea bevindt en dat Eritrea nu onafhankelijk is (gehoor II, p. 3). Uw bewering dat u in Keren woonde – in het huidige Eritrea- betekent echter geenszins dat u na de onafhankelijkheid van Eritrea automatisch de Eritrese nationaliteit zou hebben verworven en de Ethiopische nationaliteit zou hebben verloren. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat iemand die de Eritrese nationaliteit wil verwerven hiervoor een specifieke procedure moet volgen en aan enkele voorwaarden moet voldoen (zie informatie in het administratief dossier). Uit geen enkele verklaring van u blijkt dat de Eritrese nationaliteit zou hebben aangevraagd, laat staan verworven. U heeft bijgevolg niet aangetoond dat u de Ethiopische nationaliteit niet (meer) zou bezitten. Bijgevolg worden de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' en het 'risico op het lijden van ernstige schade' hier beoordeeld ten aanzien van Ethiopië, uw land van oorsprong.

Uw gedetailleerde en coherente relaas laat toe geloof te hechten aan de door u aangehaalde gebeurtenissen en ervaringen binnen de Abyot Seded, REYA (Revolutionary Ethiopian Youth Association), EWP (Ethiopian Workers Party) en DERG onder het leiderschap van Mengistu Haile Mariam en zijn terug te vinden in documentatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (zie informatie in het administratief dossier op het Commissariaat-generaal vanwege onder meer Human Rights Watch (HRW); Amnesty International (AI); British Broadcasting Company (BBC); Encyclopedia of Human Rights; Country Reports on Human Rights Practices van het US Department of State). Bij een huidige terugkeer naar Ethiopië vreest u vervolgd te worden omwille van politieke redenen. U vreest vooreerst de huidige Ethiopische regering geleid door Meles Zenawi, een veteraan van de guerrillacampagne tegen het voormalige Mengistu-regime, wegens uw aandeel in het voormalige Mengistu-regime en uw hiermee gepaard gaande strijd tegen opstandelingen van voornoemd regime. Bovendien vreest u vervolging door de huidige Eritrese regering geleid door Isaias Afwerki, eveneens wegens uw aandeel in het voormalige Mengistu-regime en uw hiermee gepaard gaande strijd tegen opstandelingen die ijverden voor de een onafhankelijk Eritrea. Vermits hiervoor geconcludeerd werd dat er geen aanwijzingen zijn dat u de Ethiopische nationaliteit niet meer zou hebben, wordt uw vrees voor vervolging beoordeeld ten aanzien van Ethiopië. Voornoemde vrees is niet ongegrond en kan nog steeds actueel worden genoemd, gelet de verklaarde feiten en elementen uit het administratief dossier aanleiding kunnen geven tot een zware veroordeling en dat vele voormalige medewerkers van het Mengistu-regime gearresteerd werden omdat zij tijdens de zogenaamde "rode terreur" de mensenrechten zouden hebben geschonden of als werknemers of aanhangers van het voormalige bewind van Mengistu misdrijven zouden gepleegd hebben. Uit hetgeen voorafgaat, kan redelijkerwijze worden besloten dat **er wat u betreft ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde 'vrees voor vervolging' in de zin van het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Genève van 28 juli 1951).**

UITSLUITING

Uw activiteiten binnen de Abyot Seded, REYA (Revolutionary Ethiopian Youth Association), EWP (Ethiopian Workers Party) en DERG onder het leiderschap van Mengistu dienen echter te worden onderzocht in het licht van de in voornoemde Vluchtelingenconventie voorziene uitsluitingsgronden, gelet op de aard van uw activiteiten en verantwoordelijkheden alsook op de kwalijke reputatie van voornoemde organisaties.

Artikel 1, paragraaf F van de Conventie van Genève stelt immers het volgende:

"De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat:

- (a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen; (...)
- (c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties."

1. DEFINITIES

1.1. OORLOGSMISDADEN

Oorlogsmisdaden worden in artikel 8 van het Statuut van het Internationaal Strafhof gedefinieerd als:

"(a) ernstige inbreuken op de Verdragen van Genève van 12 augustus 1949, met name een van de volgende handelingen tegen personen of eigendommen die zijn beschermd krachtens de bepalingen van de Verdragen van Genève:

- (i) het opzettelijk doden;
- (ii) het martelen of onmenselijk behandelen, met inbegrip van biologische experimenten;
- (iii) het opzettelijk veroorzaken van ernstig lijden of zwaar lichamelijk letsel of ernstige schade aan de gezondheid;
- (iv) het op grote schaal vernietigen en zich toe-eigenen van eigendommen dat niet door militaire noodzaak wordt gerechtvaardigd en dat ongeoorloofd en moedwillig plaatsvindt;
- (v) het dwingen van een krijgsgevangene of andere beschermde personen om dienst te nemen bij de strijdkrachten van een vijandige mogendheid;

- (vi) het opzettelijk onthouden aan een krijgsgevangene of aan andere beschermde personen van het recht op een eerlijke en onpartijdige berechting;
- (vii) het onwettig deporteren of overbrengen of onrechtmatig opsluiten;
- (viii) het nemen van gijzelaars.

(b) Andere ernstige schendingen van de wetten en gebruiken die toepasselijk zijn in een internationaal gewapend conflict in het gevestigde kader van het internationale recht, met name een van de volgende handelingen:

- (i) het opzettelijk richten van aanvallen op de burgerbevolking als zodanig of op individuele burgers die niet rechtstreeks deelnemen aan de vijandelijkheden;
- (ii) het opzettelijk richten van aanvallen op burgerdoelen, die geen militaire doelwitten zijn;
- (iii) het opzettelijk richten van aanvallen op personeel, installaties, materiaal, eenheden of voertuigen betrokken bij humanitaire hulpverlening of vredesmissies overeenkomstig het Handvest van de Verenigde Naties, voor zover deze recht hebben op de bescherming die aan burgers of burgerdoelen wordt verleend krachtens het internationale recht inzake gewapende conflicten;
- (iv) het opzettelijk richten van een aanval in de wetenschap dat een dergelijke aanval voor burgers incidentele verliezen aan levens of letsel zal veroorzaken of schade aan burgerdoelen of grote, langdurige en ernstige schade aan natuur en milieu zal aanrichten, die duidelijk buitensporig is in verhouding tot het te verwachten concrete en directe militaire voordeel;
- (v) het aanvallen of bombarderen met wat voor middelen ook van steden, dorpen, woningen of gebouwen, die niet worden verdedigd en geen militaire doelwitten zijn;
- (vi) het doden of verwonden van een strijder die zich, na het neerleggen van zijn wapens of wanneer hij zich niet meer kan verdedigen, onvoorwaardelijk heeft overgegeven;
- (vii) het op ongepaste wijze gebruik maken van een witte vlag, een vlag of de militaire onderscheidingstekens en het uniform van de vijand of van de Verenigde Naties, alsmede van de emblemen van de Verdragen van Genève, hetgeen de dood of ernstig lichamelijk letsel tot gevolg heeft;
- (viii) het rechtstreeks of niet rechtstreeks overbrengen door de bezettingsmacht van delen van de eigen burgerbevolking naar het bezette grondgebied, of de deportatie of het overbrengen van de gehele of delen van de bevolking van het bezette grondgebied binnen of buiten dat grondgebied;
- (ix) het opzettelijk richten van aanvallen op gebouwen gewijd aan godsdienst, onderwijs, kunst, wetenschap of caritatieve doeleinden, historische monumenten, ziekenhuizen en plaatsen waar zieken en gewonden worden samengebracht, voor zover deze niet worden gebruikt voor militaire doeleinden;
- (x) het onderwerpen van personen die zich in de macht van de tegenpartij bevinden aan lichamelijke vermindering of medische of wetenschappelijke experimenten van welke aard ook, die niet door de geneeskundige behandeling worden verantwoord noch in hun belang worden uitgevoerd, en die de dood ten gevolge hebben of de gezondheid van die persoon of personen ernstig in gevaar brengen;
- (xi) het op verraderlijke wijze doden of verwonden van personen die behoren tot de vijandige natie of het vijandige leger;
- (xii) het verklaren dat geen kwartier zal worden verleend;
- (xiii) het vernietigen of in beslag nemen van eigendommen van de vijand tenzij deze vernietiging of inbeslagneming dringend vereist is als gevolg van dwingende oorlogsomstandigheden;
- (xiv) het gerechtelijk vervallen verklaren, schorsen of niet-ontvankelijk verklaren van de rechten en handelingen van de onderdanen van de vijandige partij;
- (xv) het dwingen van de onderdanen van de vijandige partij om deel te nemen aan oorlogshandelingen gericht tegen hun eigen land, ook als zij voor de aanvang van de oorlog in dienst van de oorlogvoerende partij waren;
- (xvi) het plunderen van een stad of plaats, ook wanneer deze bij een aanval wordt ingenomen;
- (xvii) het gebruiken van gif of giftige wapens;
- (xviii) het gebruiken van verstikkende, giftige of andere gassen en overige soortgelijke vloeistoffen, materialen of apparaten;

(xix) het gebruiken van kogels die in het menselijk lichaam gemakkelijk in omvang toenemen of platter en breder worden, zoals kogels met een harde mantel die de kern gedeeltelijk onbedekt laat of die is voorzien van inkepingen;

(xx) het gebruiken van wapens, projectielen, materieel en wijzen van oorlogvoering die van aard zijn om overbodig letsel ofodeloos lijden te veroorzaken of die zonder meer in strijd zijn met het internationaal recht inzake gewapende conflicten, voor zover dergelijke wapens, projectielen, materieel en wijzen van oorlogvoering vallen onder een algeheel verbod en zijn opgenomen in een bijlage bij dit Statuut, krachtens een amendement overeenkomstig de desbetreffende bepalingen in de artikelen 121 en 123;

(xxi) het schenden van de persoonlijke waardigheid, in het bijzonder vernederende en ontterende behandeling;

(xxii) het toepassen van verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie of andere vormen van seksueel geweld, die een ernstige schending van de Verdragen van Genève opleveren;

(xxiii) het gebruik maken van de aanwezigheid van een burger of een andere beschermde persoon teneinde bepaalde punten, gebieden of strijdkrachten te vrijwaren van militaire operaties;

(xxiv) het opzettelijk richten van aanvallen op gebouwen, materieel, medische eenheden en transport, alsmede op personeel dat overeenkomstig het internationaal recht gebruik maakt van de emblemen van de Verdragen van Genève;

(xxv) het opzettelijk gebruikmaken van uithongering van burgers als methode van oorlogvoering door hun voorwerpen te onthouden die onontbeerlijk zijn voor hun overleving, inzonderheid het opzettelijk belemmeren van de aanvoer van hulpgoederen waarin is voorzien in de Verdragen van Genève;

(xxvi) het onder de wapenen roepen of het in militaire dienst nemen van kinderen beneden de leeftijd van vijftien jaar bij de nationale strijdkrachten of hen gebruiken voor actieve deelname aan vijandelijkheden.

(c) In geval van een gewapend conflict dat niet internationaal van aard is, ernstige schendingen van artikel 3 van ieder van de vier Verdragen van Genève van 12 augustus 1949, te weten een van de volgende handelingen begaan tegen personen die niet rechtstreeks deelnemen aan de vijandelijkheden, waaronder leden van strijdkrachten die hun wapens hebben neergelegd en degenen die buiten gevecht zijn gesteld door ziekte, verwondingen, gevangenschap of andere oorzaken:

(i) geweldpleging gericht op het leven en de lichamelijke integriteit, inzonderheid alle vormen van moord, verminking, wrede behandeling en marteling;

(ii) aantasting van de persoonlijke waardigheid, inzonderheid vernederende en ontterende behandeling;

(iii) het nemen van gijzelaars;

(iv) het uitspreken van vonnissen en tenuitvoerleggen van executies zonder voorafgaand vonnis uitgesproken door een op regelmatige wijze samengesteld gerecht dat alle gerechtelijke waarborgen biedt die algemeen als onmisbaar worden erkend.

(d) Het tweede punt, c, is van toepassing op gewapende conflicten die niet internationaal van aard zijn en geldt derhalve niet voor gevallen van interne onlusten en spanningen, zoals oproer, geïsoleerde en sporadische gewelddadigheden of andere soortgelijke handelingen.

(e) Andere ernstige schendingen van de wetten en gebruiken die gelden in geval van gewapende conflicten die niet internationaal van aard zijn, binnen het gevestigde kader van het internationaal recht, te weten een van de volgende handelingen:

(i) het opzettelijk richten van aanvallen op de burgerbevolking als zodanig of op burgers die niet rechtstreeks aan de vijandelijkheden deelnemen;

(ii) het opzettelijk richten van aanvallen op gebouwen, materieel, medische eenheden en transport, en personeel dat gebruik maakt van de emblemen van de Verdragen van Genève overeenkomstig het internationaal recht;

(iii) het opzettelijk richten van aanvallen op personeel, installaties, materieel, eenheden of voertuigen betrokken bij humanitaire hulpverlening of vredesmissies overeenkomstig het Handvest van de Verenigde Naties, voor zover deze recht hebben op de bescherming die aan

burgers of burgerdoelen wordt verleend krachtens het internationaal recht inzake gewapende conflicten;

(iv) het opzettelijk richten van aanvallen op gebouwen gewijd aan godsdienst, onderwijs, kunst, wetenschap of caritatieve doeleinden, historische monumenten, ziekenhuizen en plaatsen waar zieken en gewonden worden samengebracht, voor zover deze niet worden gebruikt voor militaire doeleinden;

(v) het plunderen van een stad of plaats, ook wanneer deze bij een aanval wordt ingenomen;

(vi) het toepassen van verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap zoals gedefinieerd in artikel 7, tweede punt, f, gedwongen sterilisatie en andere vormen van seksueel geweld die een ernstige schending zijn van de Verdragen van Genève;

(vii) het onder de wapenen roepen of het in militaire dienst nemen van kinderen beneden de leeftijd van vijftien jaar bij strijdkrachten of hen gebruiken voor actieve deelname aan vijandelijkheden;

(viii) het bevel geven tot verplaatsing van de burgerbevolking om redenen die verband houden met het conflict, tenzij de veiligheid van de betrokken burgers of dwingende militaire redenen dit vereisen;

(ix) het op verraderlijke wijze doden of verwonden van een vijandelijke strijder;

(x) het verklaren dat geen kwartier zal worden verleend;

(xi) het onderwerpen van personen die zich in de macht van een andere partij bij het conflict bevinden aan lichamelijke verminking of aan geneeskundige of wetenschappelijke experimenten van welke aard ook, die niet door de geneeskundige behandeling worden verantwoord, noch in hun belang worden uitgevoerd, en die de dood ten gevolge hebben of de gezondheid van die persoon of personen ernstig in gevaar brengen;

(xii) het vernietigen of in beslag nemen van eigendommen van een tegenstander tenzij deze vernietiging of inbeslagneming dringend vereist is als gevolg van de dwingende omstandigheden van het conflict;

(f) Het tweede punt, e, is van toepassing op gewapende conflicten die niet internationaal van aard zijn en geldt derhalve niet voor gevallen van interne onlusten en spanningen zoals oproer, geïsoleerde en sporadische gewelddadigheden of soortgelijke handelingen. Het geldt voor gewapende conflicten die plaatsvinden op het grondgebied van een Staat in het geval van een langdurig gewapend conflict tussen de officiële autoriteiten en georganiseerde gewapende groepen of tussen deze groepen onderling.”

1.2. MISDADEN TEGEN DE MENSELIJKHEID

Definitie van **misdad**en tegen de menselijkheid volgens art. 7 van het Statuut van Rome:

“1. Voor de toepassing van dit Statuut wordt verstaan onder misdaad tegen de mensheid: een van de volgende handelingen, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval:

(a) moord;

(b) uitroeiing;

(c) slavernij;

(d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking;

(e) gevangenneming of elke andere ernstige beroving van de lichamelijke vrijheid in strijd met de fundamentele regels van internationaal recht;

(f) marteling;

(g) verkrachting, seksuele slavernij, gedwongen prostitutie, gedwongen zwangerschap, gedwongen sterilisatie, of elke andere vorm van seksueel geweld van vergelijkbare ernst;

(h) vervolging van een identificeerbare groep of collectiviteit op politieke, raciale gronden of gronden betreffende nationaliteit, op etnische, culturele of godsdienstige gronden of op grond van het geslacht, zoals nader omschreven is in het derde punt, of op andere gronden die algemeen ontoelaatbaar worden geacht krachtens het internationaal recht, in verband met in dit punt bedoelde handelingen of een misdaad waarover het Hof rechtsmacht heeft;

(i) gedwongen verdrijvingen;

(j) apartheid;

(k) andere onmenselijke handelingen van vergelijkbare aard waardoor opzettelijk ernstig lijden of ernstig lichamelijk letsel of schade aan de geestelijke of lichamelijke gezondheid wordt veroorzaakt.

2. Voor de toepassing van het eerste punt wordt verstaan onder:

- (a) aanval gericht tegen een burgerbevolking: een wijze van optreden die het meermalen plegen van in het eerste punt bedoelde handelingen tegen een burgerbevolking met zich brengt ter uitvoering of met het oog op de voortzetting van het beleid van een Staat of een organisatie tot het plegen van een dergelijke aanval;
- (b) uitroeiing: inzonderheid het opzettelijk opleggen van levensvoorwaarden, onder andere de onthouding van toegang tot voedsel en geneesmiddelen, bedoeld om de vernietiging van een deel van een bevolking te bewerkstelligen;
- (c) slavernij: de uitoefening van een of alle bevoegdheden verbonden aan het recht van eigendom over een persoon, met inbegrip van de uitoefening van deze bevoegdheid bij mensenhandel, in het bijzonder handel in vrouwen en kinderen met het oog op seksuele uitbuiting;
- (d) deportatie of gedwongen overbrenging van bevolking: het verplaatsen van de desbetreffende personen door verdrijving of andere dwangmaatregelen uit het gebied waarin zij zich rechtmatig bevinden zonder dat daartoe krachtens het internationaal recht gronden zijn;
- (e) marteling: het opzettelijk toebrengen van ernstige pijn of veroorzaken van ernstig lijden, hetzij lichamelijk, hetzij geestelijk, aan of van een persoon die zich in bewaring of in de macht bevindt van degene die beschuldigd wordt, met dien verstande dat onder marteling niet tevens wordt verstaan pijn of lijden dat louter het gevolg is van, inherent is aan of veroorzaakt is door rechtmatige sancties;
- (f) gedwongen zwangerschap: de onrechtmatige gevangenhouding van een vrouw die gedwongen zwanger is gemaakt, met de opzet de etnische samenstelling van een bevolking te beïnvloeden of andere ernstige schendingen van het internationaal recht te plegen. Deze definitie mag in geen geval worden uitgelegd als een aantasting van de nationale wetgeving met betrekking tot zwangerschapsonderbreking;
- (g) vervolging: het opzettelijk en in ernstige mate ontnemen van fundamentele rechten in strijd met het internationaal recht op grond van de identiteit van de groep of van de collectiviteit;
- (h) apartheid: onmenselijke handelingen analoog aan de in het eerste punt bedoelde handelingen en die worden bedreven in het kader van een geïnstitutionaliseerd regime van systematische onderdrukking en overheersing door een groep van een bepaald ras van een of meer andere groepen van een ander ras en worden gepleegd met de opzet dat regime in stand te houden;
- (i) gedwongen verdwijningen: het arresteren, gevangen houden of ontvoeren van personen door of met de machtiging, ondersteuning of bewilliging van een Staat of politieke organisatie, gevolgd door een weigering een dergelijke ontneming van vrijheid te erkennen of informatie te verstrekken over het lot of de verblijfplaats van die personen, met de opzet hen langdurig buiten de bescherming van de wet te plaatsen."

2. TEN LASTE GELEGDE DADEN

Tijdens uw het gehoor voor het Commissariaat-generaal in dringend beroep (dd. 2 mei 2006 (voortaan 'gehoor I')) en het latere gehoor door het Commissariaat-generaal (dd. 18 juni 2007 (voortaan 'gehoor II')) en in de vragenlijst van het CGVS (dd. 18 juli 2000) en het gehoor door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna 'DVZ' (dd. 15 december 1999) verduidelijkte u uw activiteiten binnen de REYA (Revolutionary Ethiopian Youth Association), EWP (Ethiopian Workers Party) en DERG onder het leiderschap van Mengistu.

2.1 U verklaarde onder het Mengistu-regime volgende functies vervuld te hebben: u was gedurende ongeveer 4 of 5 jaar voorzitter van REYA (Revolutionary Ethiopian Youth Association) (gehoor II) dd. 18 juni 2007, p. 4), u was lid van Abyot Seded van 1976 tot 1980 (vragenlijst CGVS dd. 18 juli 2000), u was lid van de EWP (gehoor I, p. 12) van 1981 tot 1991 (vragenlijst CGVS dd. 18 juli 2000), u oefende tussen 1987 en 1991 diverse functies uit voor de Ethiopische regering (vragenlijst CGVS dd. 18 juli 2000), u was administrateur te Keren (gehoor II, p. 10), u was ambtenaar bij de staatsveiligheid (gehoor DVZ punt 36), u was gedurende 5 jaar (gehoor II, p. 12) hoofd van het 'Ideology and Culture Department' dat informatie doorgeeft aan de veiligheidsdiensten (gehoor II, p. 10), u werkte als informant (gehoor II, p. 13) en detective (gehoor I, p. 12 en gehoor II, p. 11) voor de staatsveiligheid (gehoor II, p. 4 en DVZ punt 36 en 42) en spoorde in deze functie vijanden van de staat op (gehoor II, p. 11) waaronder EPLF (Eritrean People's Liberation Front) en TPLF (Tigrayan People's Liberation Front)

(gehoor II, p. 12) en u werd als informant getraind in o.m. Rusland en Jemen (gehoor II, p. 13) en bezit het diploma 'KGB geheimagent' (DVZ punt 37).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het regime van Mengistu een terreurcampagne uitdokterde die algemeen erkend wordt als "rode terreur" waarbij tienduizenden Ethiopiërs vermoord werden of verdwenen. De acties van de DERG gingen gepaard met wijdverspreide schendingen van internationaal humanitair recht. Het Mengistu-regime bezondigde zich aan schendingen van de mensenrechten, oorlogsmisdaden, genocide en misdaden tegen de menselijkheid. Zo voerde de DERG een oorlog in Eritrea en een oorlog tegen Somalië. De DERG vocht tegen etnische opstanden – in het bijzonder de Tigreeërs in het noorden en de Oromo en de Somali in het zuiden en oosten van het grondgebied. Al deze oorlogen werden gekenmerkt door wijdverspreide schendingen van de mensenrechten en het humanitair recht tegen burgers. Het betrof hier een systematische en algemene terreurpolitiek en uitroeiing van de burgerbevolking. De maatregelen die de DERG nam tegen opstandelingen hielden volgende zaken in: massamoorden van dorpingen door het leger, het bombarderen van dorpen en markten, het doden van vee, het vergiften van waterputten en de hervestiging van grote delen van de lokale bevolking. Volgens de 'Special Prosecutor's Office' (SPO), zijn zeker 6.426 mensen aangeklaagd wegens hun rol in dit regime. Met name hoge legerofficiërs en ambtenaren zijn aangeklaagd. Vervolging vindt plaats op grond van artikel 281 (genocide) en artikel 282 (oorlogsmisdaden) van het Ethiopische wetboek van strafrecht. Het hooggerechtshof van Ethiopië heeft ex-dictator Mengistu Haile Mariam op 26 mei 2008 bij verstek ter dood veroordeeld voor genocide. Zeventien andere hoge functionarissen van zijn voormalige marxistische bewind kregen dezelfde straf (zie informatie in administratief dossier). Er dient benadrukt te worden dat uit uw verklaringen blijkt dat u binnen dit beruchte regime belangrijke verantwoordelijke functies bekleedde.

3. KWALIFICATIE EN INDIVIDUELE VERANTWOORDELIJKHEID

De handelingen die het Mengistu-regime beging, zoals beschreven in informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kunnen, volgens bovenstaande definities, gekwalificeerd worden als **oorlogsmisdaden of ernstige inbreuken op het internationaal humanitair recht** (Art. 1,F (a)). Uw handelingen onder het regime van Mengistu (het opsporen van politieke opposanten en het overleveren van politieke opposanten aan de gouvernementele instantie die instond voor hun vervolging), werden kennelijk gepleegd als onderdeel van een algemene politiek van massaal en stelselmatig geweld en kunnen dan ook gekwalificeerd worden als misdaden tegen de menselijkheid (Art. 1,F (c)).

De door u ingeroepen verschoningsgronden kunnen uw individuele verantwoordelijkheid niet wegnemen. Zo verklaarde u "er is wet en orde" (gehoor II, p. 9), "zij die terreur zaaien zullen krijgen wat ze willen" (gehoor II, p. 9), "EPLF en TPLF begingen ook mensenrechtenschendingen" (gehoor II, p. 10), "in de USA worden ook vele mensen geëxecuteerd" (gehoor II, p. 10) en "een regime kan niet de gehele gemeenschap ten dienste staan" (gehoor II, p. 10). U trachtte soms uw persoonlijke verantwoordelijkheid te verdoezelen door ontwijkende en vage verklaringen. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor ten gronde op het Commissariaat-generaal "ik zeg het niet" (gehoor II, p. 12), "ik weet van niets" (gehoor II, p. 13), "ik heb genoeg gepraat" (gehoor II, p. 12), "trek uw plan" (gehoor II, p. 12) en "zoek het zelf allemaal maar uit" (gehoor II, p. 12). Verder verklaarde u Abdul Razak te heten doch beweerde u dat uw lokale naam Haile Selassie Hailu luidde (gehoor II, p. 13). Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u herhaaldelijk over verduidelijking vroeg betreffende deze verschillende namen (Ggehoor II, p. 14) gaf u echter geen afdoende verklaring. U verklaarde voor het Commissariaat-generaal dat u uw functies publiekelijk uitoefende (gehoor II, p. 12) en dat u een officieel van de regering was (gehoor II, p. 12). U voegde er aan toe dat jullie niets verborgen en niet bang waren van de rebellen (gehoor II, p. 12). Tot slot verklaarde u "we moesten onze voet in de geschiedenis planten voor we doodgaan" (gehoor II, p. 12). In de loop der jaren heeft u diverse functies met grote verantwoordelijkheden, meer bepaald met betrekking tot veiligheidskwesties, uitgeoefend onder het regime van Mengistu. Noch uw officiële hoedanigheid binnen de DERG noch het feit dat u bevelen van hogerhand zou uitgevoerd hebben is een verschoningsgrond voor de door u begane misdaden binnen het Mengistu-regime. Rekening houdend met de invloedrijke functies die u uitoefende en rekening houdend met uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal, blijkt duidelijk dat u op de hoogte was van hogervermelde misdrijven begaan door leden van uw ondergeschikten; dat u impliciet of expliciet ermee instemde en dat u zelfs persoonlijk bijgedragen heeft tot deze misdrijven. De vaststelling dat u gedurende lange tijd belangrijke functies met verantwoordelijkheden uitoefende, laat toe te besluiten dat u persoonlijk verantwoordelijk kan gesteld worden voor de misdaden begaan door de DERG.

Van het door u voorgelegde Ghanese paspoort op naam van Abdul Razak Fofana uitgegeven te Accra op 1 november 1996 verklaarde u dat het vals was en dat u het kocht (vragenlijst CGVS dd. 18 juli 2000). Het door u voorgelegde vliegtuigticket op naam van Fofana Abdul Razak dd. 8 juli 1999 wijzigt niets aan het voorgaande omdat aan uw reisweg geenszins getwijfeld wordt. De door u voorgelegde persoonlijke brieven, de door u voorgelegde medische attesten uitgegeven dd. 19 januari 2000 te Vosselaar, dd. 29 maart 2006 te Antwerpen, dd. 11 augustus 2003, dd. 13 augustus 2003 te Antwerpen en Giessen (Duitsland) dd. 5 augustus 1999 en dd. 27 juli 1999 wijzigen niets aan het voorgaande gezien het door u afgelegde asielrelaas niet betwijfeld wordt.

4. BESLUIT

Tot slot dient er op gewezen te worden dat de uitsluitingsclausule in artikel 1, paragraaf F van de Vluchtelingenconventie, deel uitmaakt van de discretionaire beslissingsmacht van elke staat, met als voorwaarde het bestaan van **ernstige redenen om te veronderstellen** dat u zich schuldig heeft gemaakt aan één van de vermelde misdrijven. De toepassing van uitsluitingsgronden in het kader van een asielprocedure vereist niet het bijeenbrengen van formele bewijzen, in tegenstelling tot een strafrechtelijke procedure, en verloopt volgens andere regels dan eventuele nationale of internationale strafrechtelijke procedures.

Op basis van bovenstaande vaststellingen en overwegingen ben ik van oordeel dat er in casu ernstige redenen bestaan om te veronderstellen dat u zich schuldig heeft gemaakt aan *misdaden tegen de menselijkheid en oorlogsmisdaden*, zoals bepaald in artikel 1, paragraaf F van de Vluchtelingenconventie van Genève. Deze Conventie heeft niet als doel het beschermen van personen die zich aan deze praktijken schuldig hebben gemaakt.

UITSLUITING VAN DE SUBSIDIAIRE BESCHERMINGSSTATUS

Met toepassing van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet dient u tevens te worden uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit artikel stipuleert immers dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft gepleegd zoals gedefinieerd in de internationale instrumenten waarmee wordt beoogd regelingen te treffen ten aanzien van dergelijke misdrijven; b) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties als vervat in de preambule en de artikelen 1 en 2 van het Handvest van de Verenigde Naties en c) hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd. Zoals boven gesteld is punt a) op u van toepassing.

C. CONCLUSIE

Steunend op artikel 57/6, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet meen ik dat u uitgesloten dient te worden van bescherming onder de Vluchtelingenconventie alsook van bescherming onder de subsidiaire beschermingsstatus.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Migratie- en Asielbeleid op het feit dat een terugleiding naar uw land van herkomst mogelijk een reële en ernstige schending zou kunnen betekenen van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en op Protocol VI bij dit Verdrag. Immers, uit recente informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat personen met uw profiel (zie supra) het risico lopen op de **doodstraf**, die nog steeds van toepassing is in uw land van herkomst."

2. Over de gegrondheid van het beroep

3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

4. Verzoeker voert als eerste middel de schending aan van *“Artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 2001 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Krachtens artikel 3 van de wet moet die motivering afdoende zijn, dit wil zeggen dat zij de betrokkene in staat moet stellen uit te maken op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing genomen is (R.v.St. De bestreden beslissing voldoet niet aan de motiveringsvereisten. Lemahieu nr. 68.248 van 23 september 1977; R.v.St. Rillaert nr. 114.269 van 6 januari 2003)”*

4.1. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, en dus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, wordt het middel vanuit dit oogpunt onderzocht.

5. Nopens de status van staatloze

6. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van *“art 1. van het verdrag dd. 28/09/1954 betreffende de Status van Staatlozen”* en stelt: *“Conform art 1. Van het verdrag dd. 28/09/1954 betreffende de Status van Staatlozen (B.S., 10 augustus 1960) wordt als staatsloze aanzien “een persoon die door geen enkele Staat, krachtens diens wetgeving, als onderdaan wordt beschouwd.”*

6.1. Verzoeker meent dat het CGVS er ten onrechte van uitgaat dat hij *“de Ethiopische nationaliteit had op het moment dat hij Ethiopië in 1991 verliet”* en vervolgt *“Het CGVS houdt geen rekening met de historische realiteit. Verzoeker had de Ethiopische nationaliteit zolang Eritrea (waar hij werd geboren) nog een provincie was van Ethiopië. In 1991 scheurde Eritrea zich af van Ethiopië (cfr. EPLF greep de macht na 30 jarig strijd) en verloor hij de facto zijn nationaliteit”* en besluit *“Noch Eritrese Staat, noch de Ethiopische Staat beschouwen verzoeker als haar onderdaan, in tegendeel wordt hij als de vijand beschouwd”*.

6.2. Verzoekers verwijzing *“per analogie”* naar de in het verzoekschrift geciteerde rechtspraak waarin werd beslist dat *“Hoewel verzoekster in theorie recht zou moeten hebben op de nationaliteit van Azerbeidzjan krachtens de wetgeving van dat land, is het duidelijk dat de bevoegde autoriteiten van Azerbeidzjan niet de intentie hebben om die nationaliteit te erkennen en dit om redenen die manifest verbonden zijn met het feit dat verzoekster deel uitmaakt van de etnisch Armeense minderheid in Azerbeidzjan. (nr. 2005/QR/61, 7 december 2006, T. Vreemd. 2008, afl. 3, 203) Indien het praktisch onmogelijk lijkt het staatsburgerschap van een Staat te bekomen, kan een persoon toch in aanmerking komen om als staatloze te worden aanvaard.”* (Brussel nr. 1742, 26 juni 2001, T. Vreemd. 2002, afl. 2, 183)- is in deze niet dienstig aangezien het geen zelfde kwestie betreft. Verzoeker behoort tot een land dat weliswaar de facto is opgesplitst, doch verzoeker toont niet aan dat de bewoners van beide gebieden uitsluitend volgens het uis soli één van de beide nationaliteiten werden toegekend. Zoals uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt, is het feit dat hij geboren is te Asmara niet dienstig. Dit had verzoeker, voor zover hij inderdaad hoge functies zou hebben gehad binnen het Mengistu regime, moeten weten. Overigens blijkt uit verzoekers verklaringen over de nationaliteit van zijn broers, die zoals verzoeker in Asmara geboren waren, dat ze nog steeds de Ethiopische nationaliteit hebben en overigens één ervan het Ethiopische leger is blijven dienen. Verzoeker beperkt zich tot beweringen die niet worden onderbouwd.

6.3. Verzoekers betoog op basis van de rechtspraak van het Hof van Cassatie (Cass. (Ie k.) AR C.07.0385.F, 6 juni 2008 (Z.L. / Procureur général près la Cour d’appel de Bruxelles) <http://www.cass.be> (9juli 2008)) kan evenmin worden gevolgd. Steunend op de rechtspraak van het Hof van Cassatie, waarbij verzoeker in het bijzonder het volgende citeert *“Noch uit artikel 1, 1, van het verdrag van New York van 28 september 1954 betreffende de status van staatlozen, dat verwijst naar het objectieve criterium van de bevoegdheid van elke Staat om via zijn wetgeving te bepalen wie zijn onderdanen zijn,*

noch uit enige andere bepaling, kan de mogelijkheid worden afgeleid om aan een vreemdeling de hoedanigheid van staatloze te weigeren op grond van het feit dat hij niet de stappen heeft ondernomen om een nationaliteit die hij verloren was terug te krijgen, zelfs niet omdat hij ze heeft verzaakt.” En “De erkenning als staatloze kan niet worden geweigerd om reden dat de betrokkene niet het bewijs kan leveren dat hij niet in aanmerking komt voor een andere nationaliteit.” (Cass. (le k.) AR C.06.0390.N, 27 september 2007 (C.V.) <http://www.cass.be> (6 november 2007); ,T.Vreemd. 2008 (samenvatting), afl. 2, 134), voegt verzoeker toe dat het ondenkbaar is dat hij “zich zou gaan aanbieden bij de nieuwe Ethiopische regering (bemand door voormalige vijand TPLF) om zijn (nieuw) Ethiopische paspoort te bekomen. Verzoeker zou onmiddellijk vermoord worden, hetgeen overigens wordt bevestigd door het CGVS in fine haar beslissing waarin zij de niet-terugleidingsclausule opneemt”.

6.4. Verzoeker heeft de Ethiopische nationaliteit. Uit geen enkel element van het administratieve dossier waaronder de nuttige informatie toegevoegd door de CGVS, kan worden afgeleid dat hij deze nationaliteit zou verloren hebben. De Raad ziet niet hoe het feit dat Ethiopië zoals menig ander land de paspoorten bewaart bij de overheidsdiensten van de Ethiopische minister van buitenlandse zaken, hier enige invloed kan op hebben. Verzoekers subjectieve beslissing om geen identiteitsdocumenten aan te vragen is overigens ingegeven door zijn voorgehouden vrees voor vervolging en heeft geen uitstaans op de objectieve regelgeving over de toekenning of het behoud van de in casu Ethiopische nationaliteit. Verzoeker is zoals zovele personen van zijn etnische afkomst die geboren zijn op wat thans tot het grondgebied van Eritrea behoort, Ethiopiër gebleven. Verzoeker heeft immers volgens zijn verklaringen de geëigende procedure niet gestart om deze nationaliteit in te wisselen voor de Eritrese, noch enige administratieve handelingen gesteld om te verzaken aan de Ethiopische nationaliteit. Meer nog, verzoeker stelt dat hij ook ten opzichte van de Eritrese staat een vrees koestert en ook hierom geen stappen heeft willen of kunnen stellen om zijn nationaliteit te wijzigen. Verzoeker toont niet aan dat hij de Ethiopische nationaliteit zou hebben verloren louter omdat hij het Ethiopische grondgebied heeft verlaten in 1991.

6.5. Ten slotte dient te worden benadrukt dat zoals hieronder uiteengezet, verzoeker bedrieglijke verklaringen aflegt over zijn identiteit.

6.6. Het eerste middel is ongegrond.

7. Nopens de vluchtelingenstatus

8. In een derde middel (*Eerste middel en tweede middel onder de vluchtelingenstatus*) voert verzoeker de schending aan van “art 6 EVRM. Verzoeker werd niet een gehoord omtrent de ingeroepen uitsluitinggrond. Een eerste middel bestaat dan ook in een schending van het recht op verdediging (art 6 EVRM) en de schending motiveringsplicht en artikel 57/6 eerste lid van de Vreemdelingenwet”.

8.1. Artikel 6 van het EVRM is niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; R.v.St. 7 juli 2006, nr. 161.169), het betreft immers een geschil inzake een politiek recht. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). De procedure voor de Commissaris-generaal is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

8.2. Dit middel is derhalve niet dienstig ingeroepen.

9. Verzoeker betwist verder de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal.

9.1. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt terecht dat verzoeker de Ethiopische nationaliteit had bij zijn geboorte en er geen objectieve of andere redenen zijn om aan te nemen dat hij deze zou zijn verloren. De gegrondheid van verzoekers vrees voor vervolging dient aldus enkel ten opzichte van Ethiopië te worden vastgesteld.

10. Verzoeker is in België toegekomen in het bezit van een Ghanees paspoort op naam van FOFANA Abdul Razak. Verzoeker verklaart op 15 december 1999 bij de Dienst Vreemdelingenzaken en op 2 mei 2006 tijdens het CGVS-verhoor Razak Abdul te heten en geboren te zijn te Keren op 8 augustus 1958. Hij brengt geen enkel nuttig identiteitsdocument met foto aan waaruit deze verklaarde identiteit kan blijken terwijl hij in het CGVS-verhoor van 2 mei 2006 (p. 32) belooft zijn familie hierover aan te spreken. Hij verklaart niet waarom hij de Ghanese naam Fofona zou dragen noch waarom hij een overigens voor Ethiopië ongebruikelijke Islamitische naam zou dragen en geen christen naam zoals al zijn broers, zussen en kinderen. Verzoekers is immers van huis uit Koptisch Orthodox christen en daarbij kan er nog worden op gewezen dat de moslim naam Razak Abdul in feite twee voornamen zijn -zoals trouwens ook blijkt uit het Ghanese paspoort.

10.1. Verzoekers voorgehouden identiteit had minstens op overtuigende wijze moeten blijken uit zijn verklaringen. Dit is niet het geval. Verzoeker verklaarde tijdens het tweede CGVS-verhoor van 18 juni 2007 *“de Ethiopiërs”* hem de *“lokale naam Haile Selassie Hailu”* gaven maar bleef hierover geheel vaag (Wanneer werd deze naam u gegeven? Weet ik niet. (...) *Wat is die naam “Haile Selassie Hailu”? Neem het zoals het is. Je moet niet altijd vragen waarom deze werknaam verschilt van mijn echte naam”*). Ter terechtzitting verklaarde verzoeker vervolgens dat hij wegens zijn paspoort bij de Belgische autoriteiten gekend is onder de naam Razak Abdul, maar dat hij in Ethiopië *“Haile Selassie Hailu”* heette. Op een kandidaat-vluchteling rust de plicht tot optimale samenwerking met de Belgische asielinstanties. Verzoeker volhardt in huidige procedure in vage en tegenstrijdige verklaringen omtrent zijn naam. Verzoeker heeft een familielid in het Verenigd Koninkrijk en een zus in Libië, in zoverre hij niet in staat zou zijn om documenten neer te leggen kon hij minstens zijn ware identiteit aantonen via hen. De Raad merkt aldus op dat verzoeker toegeeft onder een valse naam in België asiel te hebben aangevraagd, wat wijst op een bewuste misleiding van de Belgische asielinstanties gedurende de tien jaar dat hij reeds in België is. Dat zijn vroegere ‘werknaam’ thans zijn echte naam zou zijn kan evenmin overtuigen aangezien deze niet kan worden gelinkt aan de namen van zijn broers en zussen en hij eerder stelde dat de naam *“Haile Selassie Hailu”* een werknaam is die verschilt van zijn echte naam.

10.2. Verzoeker is daarenboven niet eenduidig over de familienaam van zijn kinderen en deze van zijn broers en zussen. Terwijl hij in Nederland verklaarde dat zijn kinderen de familienaam Fofana dragen, verklaart hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken de familienaam Razak, in de vragenlijst van 13 juli 2000 Haile Razek, in de vragenlijst 28 augustus 2006 Haile Razek Hailu. Overigens is verzoeker ook over de geboorteplaats en leeftijd van zijn kinderen tegenstrijdig. Op 15/12/1999 op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker dat zijn kinderen Samuel, Tekia, Salomon en Feven respectievelijk geboren waren in 1985, 1988, 1990 en 1991, waarbij het eerste kind in Keren zou geboren zijn, terwijl de drie laatste in Addis Abeba zijn geboren. In de vragenlijst van het CGVS (13/07/2000) verklaarde hij dat zijn kinderen allen te Addis Abeba geboren zijn, respectievelijk in de jaren 1984, 1987, 1986 en 1985. Toen hem tenslotte op het gehoor gevraagd werd naar de geboortedata van zijn kinderen verklaarde verzoeker *“Ik weet zelfs niet wat ik gisteren gegeten heb”*. Omtrent hun geboorteplaats verklaarde verzoeker: *“mijn eerste kind werd geboren in Eritrea, dan werden de 2 volgende kinderen geboren in Addis Abeba, het vierde werd geboren in Eritrea”*. (zie gehoorverslag CGVS dd.18 juni 2007, p. 6-7) Van iemand die beweert een functie uitgeoefend te hebben bij een inlichtingendienst, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij weet waar en wanneer zijn kinderen geboren zijn en zich minstens niet vergist in de chronologie van hun geboorte. Verzoekers veelvuldige flagrante tegenstrijdige verklaringen hieromtrent ondermijnen verder zijn geloofwaardigheid.

10.3. Ook omtrent de naam van verzoekers broers en zussen legt hij geen eenduidige verklaringen af. Volgens zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken dragen zijn broers en zussen de achternaam Razak, volgens de vragenlijst van 13 juli 2000 Haile Fofana en in de vragenlijst 28 augustus 2006 en tijdens het CGVS-verhoor van 2 mei 2006 Haile Fofana Barghele (of Bargly). Zijn vader zou bovendien volgens verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken de naam Fofana Razak Abdul dragen en in de vragenlijst van 13 juli 2000 Abdul Fofana, terwijl in de vragenlijst van 28 augustus 2006 hij de naam Abdul Fofana Haily Bargele draagt. Vooreerst is het onmogelijk dat verzoekers vader en broers en zussen de Ghanese naam Fofana zouden dragen, wat verzoeker onrechtstreeks ter terechtzitting erkent door er op te wijzen dat hijzelf deze naam niet draagt. Hoe dan ook zijn dermate uiteenlopende en onverzoenbare verklaringen omtrent de namen van zijn familieleden in de eerste en tweede graad onaanvaardbaar.

10.4. Bovenstaande vaststellingen wijzen erop dat verzoeker het voor de Belgische asielinstanties op vrijwillige wijze onmogelijk maakt om zijn asielrelaas na te gaan. Aangezien verzoeker zijn echte identiteit verzuimt mee te delen heeft de CGVS onder meer niet kunnen nagaan of hij inderdaad een publiek bekende persoonlijkheid was onder het Derg-regime. Het ontbreken van een overtuigend bewijs omtrent de ware identiteit van verzoeker kan hem aldus aangerekend worden en tast zijn geloofwaardigheid op fundamentele wijze aan. Er kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker gedurende tien jaar verzuimt aan zijn medewerkingsplicht.

11. De Raad benadrukt dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag verwacht worden dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 13 oktober 2005, nr. 150.135). De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

12. Verzoeker geeft op geen enkel ogenblik nuttige informatie over de inhoud van zijn werk. In het CGVS-verhoor van 2 mei 2006 beantwoordt hij de vraag of zijn precieze werk als detective niet concreet en wijkt hij af over het ELF en de moslimlanden. Gevraagd naar *“welke functie had u onder het Derg-regime? Titel?”* antwoordt hij *“Ik kan geen titel geven. Ik was al belangrijk voor de regering. Ik deed het graag voor het geld. De omgang van mensen in het communistische regime”*. Verzoeker stelt het partijnummer *“001122”* te dragen. Hij verklaart dat hij *“geen hogere functie”* had maar een *“goede positie”* waarbij hij *“geen beslissingen moest nemen”*. Hij kan niet toelichten waar hij was toen het regime viel noch toen Asmara viel (*“waar was u toen regime viel? Het regime viel plots”*). Verzoeker wijdt opnieuw uit over de infiltratie en verzuimt concreet zijn taken nader toe te lichten.

12.1. Verzoeker stelt dat hij naast het Tigre, Tigrinya en Bilen spreekt, de courante talen uit Keren. Dat verzoeker ook het Russisch, Arabisch, Italiaans spreekt wordt niet bewezen, minstens had verzoeker kunnen aantonen dat zijn kennis van het Russisch zijn KGB-opleiding aannemelijk maakt. De Raad stelt overigens vast dat verzoeker nergens vermeldt dat hij het Amhaars spreekt terwijl dit de lingua franca is in Ethiopië en voornaamste taal in de administratie en het gerecht. Dat hij hoge staatsambten zou kunnen innemen zonder deze taal te kennen kan niet overtuigen. Evenmin kan overtuigen dat verzoeker naar de voormalige Sovjetunie voor een opleiding door de KGB werd gestuurd terwijl hij in Ethiopië niet gestudeerd heeft noch enig ander specificiteit heeft waardoor hij voor deze opleiding in aanmerking kon komen. Gevraagd naar verzoekers verschillende posities en functies tijdens het CGVS-verhoor van 18 juni 2007 beperkt verzoeker zich tot het aanhalen van enkele administratieve diensten, veiligheidsdiensten en politieke partijen. Zo verklaart verzoeker lid te zijn van de REYA (Revolutionary Ethiopian Youth Association), EWP (Ethiopian Workers Party) met lid nr.001122 (sic).

12.2. Verzoeker verklaart een publieke functie te hebben bekleed, zodat redelijk is te verwachten dat hij voldoende informatie over zijn taken onder het Mengistu-regime aanbrengt. Niettegenstaande hij voorhoudt gedurende vijf jaar het hoofd te zijn geweest van het *‘Ideology and Culture Departement’*, een instantie die informatie doorspeelt aan de veiligheidsdiensten, weet verzoeker niet tot welk ministerie dit behoort (*“Dit is onafhankelijke van een ministerie (...) Het is aldus moeilijk te zeggen onder welk ministerie het valt”* CGVS-verhoor van 18 juni 2007 p. 10-11). Ook tijdens dit tweede CGVS-verhoor blijven verzoekers verklaringen ondermaats. Verzoekers onwetendheid over het aantal mensen dat voor hem werkte is onverzoenbaar met de functie (*“ongeveer 22 officiële mensen. Ik weet het niet. Ik denk er niet aan. Het is verleden. Ik zeg het niet”*). Het is evenmin aannemelijk dat hij als hoofd van een informatiedienst beperkt blijkt tot het communiceren van codes om de 24 uur (*“We hadden elke dag andere codes oor de lucht-, land-, en zeemacht. De volgende dag waren het andere codes: bomen, bergen, rivieren”*). Zijn bijkomende verklaringen over de mogelijkheid tot directe instructies aan (onderdelen van) het leger zijn geheel onverenigbaar met de -ook vage- beschrijving van de taak van de

'Ideology and Culture Departement' ("Soms moesten militairen dringend gestuurd worden naar rebellen, naar vijanden van de staat. Het is een guerrillatactiek. Men vecht tegen het conventionele leger. Je speelt met je leven" CGVS-verhoor van 18 juni 2007 p. 11). Verzoeker komt niet verder dan een aantal blote uiteenlopende en vage beweringen. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit andere stukken van het administratieve dossier kan blijken dat hij het profiel en de kennis bezit van een persoonlijkheid met een hoge, laat staan invloedrijke functie. Evenmin is aannemelijk dat hij ooit een al dan niet vooraanstaande rol zou gehad hebben binnen een veiligheidsdienst, noch dat hij hiervoor een opleiding genoot bij de KGB.

12.3. Gelet op het feit dat verzoeker zijn identiteit en afkomst niet aantoont, hij met een vals Ghanees paspoort in België asiel aanvraag, zijn verklaringen over de namen van zijn kinderen, vader en broers en zussen uiteenlopend zijn, hij zijn lidmaatschap van en tewerkstelling bij het Derg-regime niet aantoont, en zijn verklaringen met betrekking tot verschillende instanties beperkt blijven tot het summier noemen van instellingen, kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers beweerde identiteit en vervolgingsfeiten. Om deze redenen kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 in aanmerking worden genomen.

13. Nopens de subsidiaire bescherming

14. Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden vastgesteld dat voor iedere vorm van internationale bescherming, ook voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking berust op de verzoeker. Deze dient ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van zijn verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoeker en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat verzoeker zijn identiteit niet aantoont.

15. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692) temeer nu blijkt dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is en zijn verklaringen dermate ontoereikend zijn dat hij niet aantoont enige positie of taak vervuld te hebben van belang in het Derg-regime waardoor hij een reëel risico op ernstige schade zal oplopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, kan slechts worden herhaald dat deze ongeloofwaardigheid en verzonnen voorkomen.

15.1. Noch uit verzoekers verklaringen, noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

15.2. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 6 juli 2009 door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK